

Prva nagrada natječaja *Mali Marulić*, 2015.

Olja Savičević Ivančević

SOM NA CILOME SVITU

(SAM NA CIJELOME SVIJETU)

Likovi:

IVAN, dječak

IVANOV NONO

IVANOVA NONA

LUIĐA, djevojčica

LUIĐIN NONO

LUIĐINA NONA

MORSKI PAS

KONCESIONAR

MORSKA MEDVIDICA

SARDELA

KORNJAČA

MISEC

TRI SIDE GLAVE (MUŠKE): Špiro, Vice, Roko

TRI SIDE GLAVE (ŽENSKE): Kate, Luce, Fani

NARATOR

Napomena: tekst je napisan „izmišljenim“ otočkim narječjem koje je jezična mješavina različitih, ali srodnih, stvarnih govora srednjodalmatinskih otočkih mjesta i otoka tj. naslanja se na južnočakavski ili ikavski čakavski otočki dijalekt.

Likovi koji predstavljaju starije osobe, none i nonoti, govore cokovski, dok se kod mlađih pod utjecajem upliva novih riječi i jezičnih trendova, jezik više približava standardnoj čakavskoj i štokavskoj varijanti, baš kako to u stvarnosti i jest.

I. dil

1.

(Ivan, Nono, Nona i Morski Pas)

NARATOR: Na početku ove priče dječak Ivan igra se sam na svome otoku, a njegovi Nono i Nona, bave se svakodnevnim poslovima, čitaju novine ili sjede na suncu, gledaju u more i griju kosti. Tu i tamo, na prozorima kućica pokaže se poneka sijeda glava. Ovo je Škoj starih ljudi, Ivan je jedino dijete na otoku, osim njega na Škoju žive samo starci i životinje. U moru oko Škoja pliva Morski Pas koji neprestano prati i vreba Ivana, u želji da ga pojede. Zbog toga je upravo on taj koji o Ivanu puno zna...

MORSKI PAS: Ima jedno dite, zove se Ivan.
Na škoju cilome on je sam.
Ako ne računam store babe, dide
Nonote i none i store suside
Na otoku cilom sve je storo
Ivan nikog nima s kim bi se igrao
Ni u jednoj kući, a ni oko kuće
Nikog nima da se s njim potuče
Nima nikog ni približno bar
Da mu bude jednak, da mu bude par
Nikog da se uglas deru,
Ni da se na stabla veru
I sve mu je uvijek isto,
Jer je ovo gluvo misto.

(Zaroni u more.)

IVAN: Nono, ajmo igrati na kukalo!

NONO: Co si reka? Ti bi se kupao?

Co nije zima? Boje doma stat.

IVAN: Ma pito san te oces se igrati?!

NONO: A-an, necu brat.

Masline san obra juce, co to pricas?

Oli se ne sicas?

IVAN: None, ovi Nono je skroz gluv.

NONA: Znan da je glup.

Al to ni lipo rec.

NONO: Co si rekla, stora? Gres popit, pa lec?

IVAN: Oboje ste gluvi ka dva topa.

NONO: Co je reka?

NONA: Reka je da gre do popa.

NONO: Ma co?! Da pome okopa?!

A mogli smo se igrat na kukala, bome.

Ivo, Ivo, doji, pusti pome!

(*Noni*) Moli nan je gluv.

NONA: Ni moli glup! Glup si ti.

NONO: Kako ni?

MORSKI PAS (*izroni pokraj otoka*): Pratin ga po danu, slidin u po noća,

Dok špariče lovi i kad noge toča.

Kad sam puno gladan i krulji u stomku,

Gujicu bi rado gricnia ton momku.

Svakoj morskoj zviru po tome san sličan

- Krvolok san provi. Nison atipičan!

Stora čejad ka store postole žilava su

Al dica su desert svakon morskon pasu!

Plivan uz rub škoju, ralje oblizujen

Kako ću ga ćapat, plan opaki kujen.

NARATOR: I tako je to, „inšoma dela šoma“, bilo svaki dan kod Ivana doma. Uvijek u svom svijetu, i pomalo sam, i Ivan je kovao genijalan plan.

2.

(*Ivan, Morska Medvidica*)

NARATOR: Ivan sjedi uz rub mora i pokušava nožićem izraditi nešto iz komada drva. Na plažu, u Ivanovoj blizini, nasukala se Morska Medvidica. Sunčala se, pretjerala, pa zaspala. U međuvremenu, došla je oseka te se Medvidica nasukala.

MORSKA MEDVIDICA: Oboj meni! Sad ne mogu nazad u more, predaleko mi je. A co ću sad, morat ću čekat oplimu... A ti, co to činiš, moli Ivane?

IVAN: Činin vesla.

MORSKA MEDVIDICA: Ho ho ho. Nikako ti je malešno to veslo. Je li to za niki puno moli brodić?

IVAN: Ni! To će bit velo veslo da mogu odveslat skupa sa škojen.

NARATOR: O, da, to je bio Ivanov plan.

MORSKA MEDVIDICA: Asti miša! Odveslat zajedno sa škojen?!

NARATOR: Odveslati zajedno sa otokom.

MORSKA MEDVIDICA: A di greš?

IVAN: Iden plovit po morima svita i nač drugu dicu. Dodijalo mi je bit som sa storin judima.

MORSKA MEDVIDICA: Skužaj, ma oli ti ne bi bilo pinku laglje da odeš tražit otu drugu dicu nekin brodon, gliserom, da ne vučeš cili Škoj sa sebon?

IVAN: Bi, jemaš prav, bilo bi mi laglje da me ne vreba ona morska neman, morski pas. A uostalon, ja ni ne želin partit sa mojega Škoja.

NARATOR: Ivanov plan je napraviti čvrsto i veliko veslo, stati na „puntu od Škoja“, tamo gdje je otok najtanji, tako da može veslati na obje strane i odveslati niz pučinu skupa s otokom.

MORSKA MEDVIDICA: Skužaj, ali od tega drva co ga držiš moreš načinit lipi kučarin za jist jogurt, ali ne i velo veslo.

NARATOR: Medvidica stenje. Nepokretna je na žalu i to joj zadaje muke.

IVAN: A bi li ti ja moga nekako pomoć da se vrgneš u more?

MORSKA MEDVIDICA: A kako bi ti tako malen moga vratit u more mene o' sto kili?

IVAN: Ovako, polit ću te sićen vode da se moš klizat.

NARATOR: Ivan polijeva Medvidicu.

IVAN: Pa ću te ćapat za peraje i povuć da klizneš.

NARATOR: Hvata je za peraje i vuče.

IVAN: Oo-ruk!

NARATOR: Gura je.

IVAN: Možda je ovako boje. O-ruk!

NARATOR: Zajedno!

MORSKA MEDVIDICA: O-ruk!

NARATOR: Napokon - Medvidica klizne put mora.

MORSKA MEDVIDICA: Fala ti, momče! Pametan si, čudo jeno. (*Zaroni.*)

NARATOR: Medvica uživa, brčka se, pliva i roni, žonglira, nije više troma i nepokretna. A zatim, uroni u more i iz najdublje dubine donese Ivanu dar: veliko veslo s potopljene galije.

MORSKA MEDVIDICA (*izroni iz dubine noseći veslo za Ivana*): Ivane moli, evo, velo veslo.

IVAN: Fala!

NARATOR: Ali prije nego što se uputiš na debelo more...

MORSKA MEDVIDICA: ... Čuj dobro!

NARATOR: Upozorila je Medvidica našega Ivana...

MORSKA MEDVIDICA: ... Pazi Ivane!

NARATOR: Da te bura ne odnese na kraj svijeta...

MORSKA MEDVIDICA: ... jerbo sa kraja svita nima povratka.

NARATOR: Rekla je...

MORSKA MEDVIDICA: Ivane...

NARATOR: Čim odvežeš otok...

MORSKA MEDVIDICA: ... čim odrišiš Škoj...

NARATOR: Treba baciti sidro gore put mjeseca!

MORSKA MEDVIDICA: Lipò gori...

NARATOR: I uhvatit mjesečev rog...

MORSKA MEDVIDICA: ...Tako ćeš putovat sigurno, a Mísec će ti bit namisto jidra.

NARATOR: Ivan maše Medvidici koja uranja u more. Spušta se blaga večer. Izlaze zvijezde i mladi Mjesec. A nonoti i none hrču u svojim kućama ne sluteći avanturu koja se sprema. Ivan, osvjetljen mjesečinom i zvijezdama, diže sidro, jer svaki je otok vezan za dno. Zatim baci sidro uvis i uhvati mjesečev rog.

IVAN (*sebi*): Evo, sve san učini kako treba! Partijemo!

MISEC: Kamo putuješ Ivane?

IVAN: Tamo di me odvedeš, Míseče, do prvoga kopna, do nikog drugog škoja di postoji još niko dite osim mene. Nisan valjda som na cilome svitu! Ti plovi nebon, a moj Škoj i ja ćemo za tebon, po moru.

MISEC: A ujutro, kad ja odem na spavanje?!

IVAN: Ja jeman velo veslo sa galiije, pa ću veslat kako jaki galiijot!

MISEC: Dogovoreno.

3.

(Ivan, Misesec, Nono, Nona, Morski Pasi, Tri Side Glave (Muške))

NARATOR: U svanuće blijedi Mjesec je zaspao, a Ivan se prihvatio veslanja. More je mirno, bonaca, čuje se krika galebova, zategnutu površinu remeti samo peraja morskog psa. Nono i nona izlaze iz kuće.

NONO: Ma co je ovo, stora, nekako je drukciji zrak.

NONA: To ope nisi uze pilule za tlak!

NONO: Ni to! Ni more ni isto.

Nisto mi smrdi. Ovod ni sve cisto.

NONA (njuška): Ma co smrdi?

Ovo je nas Škoj, isti kakvi je i bi.

A da ti nisi rebambi?

Nisu ti sve zvizde na broju.

NONO: Vice, Špiro, Roko, jesmo li mi na nasemu škoju?

TRI SIDE GLAVE (osvrću se na prozorima): Vengo co!

NONA: Co van se cini? Je li sve dobro?!

TRI SIDE GLAVE (potvrđuju): Vengo co!

NARATOR: Nonoti nisu primijetili da je Ivan defakto ukrao škoj. Iako, ako ćemo pravo, ukrao je i nonote!

IVAN (vesla): Jo meni, jako san se umori.

NARATOR: Veslo je veliko i teško...

IVAN (vesla): A ako prestanen veslat odnit će me morska struja na kraj svita,

NARATOR: ... a more je duboko i gusto.

IVAN (vesla): a otamo nima povratka.

NARATOR: Na sreću uskoro će mrak pa će Škoj opet zajedriti na Mjesec.

4.

(Ivan, Morski Pas, Galeb, Sardela, Nona)

NARATOR: Izmjenjuju se noć kad Mjesec jedri i dan kad Ivan naporno vesla. Vidno je umoran. Tri noći su prošle, novi dan se sprema, ali na vidiku kopna nigdje nema.

IVAN: Galebe, koji ti je kumpir?! Oš da krepan ovod? Ala! Barzo se kalaj s tega vesla, teško mi je i brez tebe.

SRDELA: Pst, pst, Ivane!

IVAN: Ko me zove? Galebe, jesi ti zvo?!

SRDELA: Pst, Ivane. Ja san, Sardela, ova gori co ju je Galeb ćapa. Ne more ti odgovorit jerbo san mu ja u kjunu.

IVAN: Bi li mu, molin te, rekla da se movi s mojega vesla!?

SRDELA: Oli ja tebi izgledan ka niki autoritet? Ne vidiš da će me ovi ludonja izist za marendu!?

IVAN: Jemaš prav. Tebi je još gore nego meni.

SRDELA: Fala Ivane, iman ideju - ajde ti reci Galebu da puno lipo piva. Ka ona lija gavranu. More bit to stvarno upali.

IVAN: Oću! Ehej, galebe, jo san ču da ti pivaš kako grdelin, ma i lipše od grdelina. Ke grdelin – ma ka slavuj! Voli bi te čut.

NARATOR: Ali Galeb šuti.

IVAN: Mučiš?!

NARATOR: Zapjevao bi, ali ne želi ispustit Sardelu.

IVAN: A bit će da ti ne znaš pivat. Oli ti nisi oni Galeb co najlipše poje na cilome Mediteranu?

NARATOR: Galeb ne odoli ovoj hvali i zakriči, a srdela mu ispadne iz kljuna. Kad je poletio za njom ne bi li je uhvatio – i pritom oslobodio Ivanu veslo – iz mora prema Galebu iskoči onaj Morski Pas koji uvijek prati Ivana, i Galeb, od straha da ga neman ne dohvati, kričeći pobjegne.

IVAN: Ala! Judi drogi, co je ovo bilo? Biži Sardelo, pojist će te Morski Pas!

SARDELA: Ivane, okreni veslo i veslaj prema suncu, tamo ti je parvi otok! Ni daleko! Sritno!

IVAN: Fala sardelo! Sritno i tebi!

NARATOR: Ivan vesla prema suncu.

5.

(Ivan, Koncesionar)

KONCESIONAR: Helou, helou, velkam! Vilkomen, benvenuti!

NARATOR: Nakon nekog vremena, Ivanov Škoj se približio jednom neobičnom otoku na nekoliko centimetara.

KONCESIONAR: Dobro nan došli, dragi gosti!

IVAN: Dobar don! Jo son Ivan, dječak. A ko ste vi i koji je ovo lipi škoj?

KONCESIONAR: Jo san Koncesionar, a ovo je moj lipi škoj! S naglaskon na Moj.

NARATOR: Koncesionarov otok ima šarene suncobrane, tirkizne bazene, bezbrojne ležaljke i posvuda znakove STOP, PRIVATNO, PROŠETAJ, SAMO ZA TURISTE i slično.

KONCESIONAR: Na ovi moj škoj more pristupit samo koga jo pustin na nj. Ako nemaš pinezi, biž co sa mojega škoja!

IVAN: Zoc bi jo biža? Pa jo son na našem škoju, a ne na vašemu... A co se mene tiče, nikom nisan nikad zabrani da se iskrca ovod na ovi škoj, pa ne mislin ni vama.

KONCESIONAR: Fala ti lipa, ali mene to ne zanima. Jedino me zanima ako bi ti taj tvoj škoj da meni u koncesiju.

IVAN: Co van je to?

KONCESIONAR: To ti je ovo: jo tebi dan co god poželiš, a ti meni iznajmiš škoj tako da niko vrime bude samo moj i da na njega more doć samo ko meni plati. Razmisli dobro sinko, sigurno imas niku žejicu koju bi ti moga ispunit?

IVAN (*nesigurno*): Jeman. Plovin po morima i tražin jedno dite ovakovo ka co san jo ili slično. Imate li vi niko dite na škoju?

KONCESIONAR: Niman. Dica kriče, rastirala bi sve goste! (*Pokazuje mu natpis: DICI STROGO ZABRANJEN ULAZ!*) Ali sigurno jemaš niku drugu žejju?! Reci barba Koncesionaru, sinko, jo san ti ka šoping centar, sve jeman.

IVAN: Vidite da nimate co meni triba. Uostalon, kako ću prodat škoj, pa on nije samo moj, a za reć prav, kod vas ionako nima dice, dosadno je i zato jo gren daje.

NARATOR: U tom trenutku nebo se smrači, kao pred oluju, zatim zagrmi – sprema se vela nevera, lebićada.

KONCESIONAR (*smije se*): Sinko, moreš se privezat za moj škoj, dok prođe, da te ne odnese, ali to će te doć sto dolori po glavi stanovnika.

IVAN: Sto dolori?!

KONCESIONAR: Ajde, stopedeset dolari!

IVAN: Fala in, nikad u životu nisan vidi sto dolori! Adio, šjor Koncesionar! Moran požurit pri ote nevere.

KONCESIONAR: Sritan put, sinko! (*Za sebe*) I nemirno more.

6.

(Ivan, Nono, Nona, Tri Side Glave (Muške), Morski Pas)

NARATOR: Ivan vesla dalje, ponestaje mu snage, a počinje puhati. Nebo je već sasvim pokriveno tmurnim oblacima, a uznemirene ptice lete nisko. Počinje velika nevera. U jednom trenutku vjetar odnese Ivanovo veslo i on pohita za njim u more. Odmah se stvore peraje morskog psa.

NONO: Ivane, Ivane, doj doma, nevera ce.

NONA: Ivane, Ivane, doj doma, nevera ce.

TRI SIDE GLAVE: Nevera, nevera, nevera.

IVAN: Upomoć, pomozite! More mi je odnilo veslo! Odnit će nas vitar na kraj svita! Pomozite, judi, nonoti!

MORSKI PAS: Sad si moj Ivane! Sad ću te izist!

NONO: Barzo, barzo, judi, unuk ce nan se utopit!

NARATOR: Nono, nona i ostali starci sa Škoja pomažu izvući Ivana iz mora. Nono uhvati veslo i potjera Morskog psa njime,

NONO: Bis co zmorfijo, zvir! Moli, ne daj se!

TRI SIDE GLAVE: Ne daj se moli!!!

MORSKI PAS: Jo meni, jo. (*Pobjegne.*)

NONO: I da te vise nisan vidi oko ovega skoja, bestijaco!

NARATOR: a Nona brzo zgrabi svoga Ivana i izvuče ga na suho.

NONA: Cmok! Cmok!

NARATOR: Odjednom, naglo kao što je i došla, nevera se stiša, oblaci razmaknu, nebo i more zasvijetle. Bonaca je.

NONA: Rascaralo se! Santo dio benedeto, zivi smo.

TRI SIDE GLAVE: I zdravi!!!

NONO: Di je ona zmorfija, da ga jos malo nacipan. Oce on mojega Ivana grist. Cmok, cmok!

NARATOR: Presretni nono ljubi svojega Ivana,

NONO: Cmok! Cmok!

NARATOR: a Ivan se brani,

IVAN: Dobro je, nono, molaj me.

NARATOR: škaklje ga nonotova brada.

IVAN: Samo... veslo nan je slomila nevera... A ja san odriši škoj...

TRI SIDE GLAVE: Oboj meni!

IVAN: ... sad ce nas struje odnit na kraj svita!

TRI SIDE GLAVE: Oboj meni! Mulac je odrisi skoj! Puste pameti!

IVAN: Oboj meni!

TRI SIDE GLAVE: Puste pameti! Co cemo sada?!

NONA (*odrješito*): Ala, sad ce past noc. Vaja poc spat!

NONO: Ujutro cemo vidit co nan je cinit. Do tad cemo izdrzat.

NARATOR: Noć nakon nevere je vedra, prognoza stabilna, i škoj mirno jedri s Mjesecom.

II. dil

1.

(*Luiđa, Luiđini Nona i Nono*)

NARATOR: Iza tristo mora nalazi se mali otok na kojem stanuje djevojčica Luiđa. Taj je otok po svemu vrlo sličan Ivanovom škoju. Luiđa je također jedino dijete na svom otoku.

LUIĐA: Nono! Nona! Ajmo igrat na kukala!

LUIĐIN NONO: Co si rekla, Luiđa? Ti bi se kupala?

Co ni zima? Co ni boje doma stat?

LUIĐA: Ma pitala san oces se igrat?!

LUIĐIN NONO: A-an, necu se prat.

Noge san opra juce, co to pricas?

Oli se ne sicas?

LUIĐA: None, ovi Nono je skroz gluv.

LUIĐINA NONA: Znam da je glup.

Al to ni lipo rec.

LUIĐIN NONO: Co si rekla, stora? Co ces lipo pec?

LUIĐA: Oboje ste gluvi ka dva topa.

LUIĐIN NONO: Co je rekla?

LUIĐIN NONA: Reka je da gre do gift šopa.

LUIĐIN NONO: Ma co?! Do popa?!

A mogli smo se igrat na hulahopa.

Luiđa, dođi! Popa se prođi

Rana je ura.

(Noni) Mola nan je gluva.

LUIĐIN NONA: Ni mola glupa! Glup si ti.

LUIĐIN NONO: Ma kako ni?

NARATOR: Svijet se stalno vrti oko svoje osi i uvijek nam nove događaje nosi, pa u isto vrijeme dogodi se isto, na otoku nekom iza mora tristo. I u svakom srcu tinja ista želja, naći sebi sličnog, naći prijatelja.

2.

(Luiđa, Kornjača)

(Kornjača stenje.)

LUIĐA: Co to ti činiš Kornjačo?

KORNJAČA: Boje ne pitaj, johi meni! Oli ne vidiš da san se nasukala?! A ti, mola Luiđa, co ti činiš?

LUIĐA: Evo proučavan pomorske mape...

NARATOR: I Luiđa ima plan! I to kakav!

LUIĐA: ... i mislin se kako ću otplovit skupa sa ovin škojen i tražit drugu dicu. Dodijalo mi je bit sama sa storin judima. Volin ih, ali stariji su i od tebe, a ti si Kornjača. A ja bi se tila poigrat s diteton ka co son i sama!

KORNJAČA: Skužaj, ma oli ti ne bi bilo laglje da odeš tražit otu drugu dicu nikin brodon ili skuteron, da ne vučeš cili Škoj sa sebon?

LUIĐA: Bi, jemaš prav, bilo bi. Ma ja ne želin partit sa mojega Škoja.

NARATOR: Luiđa zna da je u najdubjoj dubini mora grop s kojim je otok čvrsto vezan za morsko dno.

KORNJAČA: Ma co mi pripovidaš?! Škoj je zagropan za dno dna?! Ko bi se tome nada!

NARATOR: Luiđa također zna da je dolje na dnu sasvim mračno i nema čovjeka koji bi mogao tako duboko zaroniti.

LUIĐA: ... atroke ja koja son još mola.

KORNJAČA: Možda bi ti ja mogla pomoć?

NARATOR: Kornjača stenje.

LUIĐA: A kako ćeš mi pomoć, kad nevojna ne moreš pomoć ni sebi?!

KORNJAČA (plače): Jemaš prav! Ko zna co će s menon bit. Krepat ću ovod.

LUIĐA: Ne plač', Kornjačo. Ovako ćemo provat – polit ću te sićen vode da moreš klizat.

NARATOR: Polijeva je.

LUIĐA: Pa ću te ćapat za peraje i povuč da klizneš.

NARATOR: Hvata je za peraje i vuče.

LUIĐA: Oo-ruk!

NARATOR: Gura je.

LUIĐA: Možda je ovako boje. Ajmo skupa! Oo-ruk!

KORNJAČA: Oo-ruk!

NARATOR: Kornjača klizne put mora.

KORNJAČA: Fala ti, divojko! Sposobna si, čudo jeno.

NARATOR: Kornjača zaroni do najdublje dubine mora i odgrize onaj grop kojim je otok privezan za dno te oslobodi Škoj koji sad može slobodno plutati po moru. Napravila je to u znak zahvalnosti Luiđi – izronila je s odvezanim konopom i predala ga oduševljenoj djevojčici.

LUIĐA: Cima 'o škoja!

KORNJAČA: Evo... samo dobro pazi da te bura ne odnese na kraj svita.

LUIĐA: Adio, Kornjačo! Fala ti lipa!

3.

(Luiđa, Nono, Nona, Tri Side Glave (Ženske), Morska Medvidica)

NARATOR: U međuvremenu nebo se natmurilo i počela je ona ista nevera koja je zadesila Ivanov škoj. I u isto vrijeme dogodi se isto, na otoku nekom iza mora tristo...

LUIĐIN NONA: Luiđa, Luiđa, doj doma, nevera ce.

LUIĐIN NONO (*ogleda se oko sebe*): Ma co je ovo, stora, ka da se škoj ljuja tik-tak.

LUIĐIN NONA: To ti je opet skoci tlak!

NONO: Ni tlak! Nego ka da škoj plovi.

NONA: Škoj je isti kakvi je i bi.

Nisu tebi sve zvizde na broju.

NONO: Kate, Luce, Fani, recite, je li sve u redu na nasemu škoju?

TRI SIDE GLAVE (*osvrću se na prozorima*): Vengo co!

NONA: Eto vidis da je sve dobro!

TRI SIDE GLAVE (*potvrđuju*): Vengo co!

NONO: Je, odlicno je, kako da ni. Samo co je poce usu svita!

TRI SIDE GLAVE: Nevera, nevera, nevera.

LUIĐA: Upomoć, nono! Odnit će nas vitar na kraj svita! Pomozite, judi, nonoti! Odrišila san škoj!

TRI SIDE GLAVE: Johi meni!

LUIĐA: I sad će nas vitar odnit na kraj svita!

TRI SIDE GLAVE: Johi meni! Mulica je odrisila škoj! Necemo se skapulat!

LUIĐA: Johi meni!

4.

(Luiđa, Koncesionar)

NARATOR: Na sreću, kao što znamo, uskoro je nevera prošla, naglo kako je i došla. Prema Luiđinom škoju pliva plastični dječji bazen: u njemu je naš stari poznanik - Koncesionar.

KONCESIONAR: Kopno! Kopno!

LUIĐA: Dobra večer! Koji van je kumpir? Co vičete?

KONCESIONAR *(s uzdahom olakšanja):* Kopno je.

LUIĐA: Jeste dobro?

KONCESIONAR: Jema san i boji dana. Nevera me digla sa mojega škoja i bacila ovamo iza sto osandeset osan mora, ako san dobro izračuna. Plutan već ne znan ti koliko – i gladan i žedan.

LUIĐA: I kod nas je bila nevera, mislila san da ćemo partit na kraj svita. Evo, ovo je spremila moja nona, vazmite: popijte i izijte!

KONCESIONAR: A koliko to košta?

LUIĐA: Ma co? Nula kun! Brezplatno.

KONCESIONAR: Nula kun?! Fala ti lipa, sad si me ganila do suza, nikad mi niko ništa ni ponudija brezplačno, a bome nison ni jo drugima. Nego, kad si bila tako dobra prema meni, ti bi ti pomoć. Sigurno imaš niku željicu koju bi ti moga ispunit?

LUIĐA: Jeman jednu žeju. Znete li ti niko dite da me upoznate š njin? Ili son ja soma na cilemu svitu?

KONCESIONAR: Nisi soma na cilemu svitu. Daj mi cimu o' škoja...

NARATOR: Koncesionar vesla prema horizontu...

KONCESIONAR: Doplovit ću do misečine...

NARATOR: A kad se mjesec spusti niže do mora...

KONCESIONAR: Hitit ću konop visoko uvis i ćapat misečev rog.

NARATOR: Mjesec je svugdje isti, na cijelome svijetu.

KONCESIONAR: Samo se čvrsto povuci po konopu, mola, i on će te odvest do tvog prijateja.

LUIĐA (*maše*): Fala šjor.... šjor... a koji ono ste vi?

KONCESIONAR: Koncesionar!

LUIĐA: Kolekcionar?!

KONCESIONAR: Koncesionar!

LUIĐA: Konfesionar?!

KONCESIONAR: Mah... Ho ho ho. Adio, mola!

III. dil

1.

(Ivan i Luiđa)

NARATOR: U zoru, Luiđa povlači Škoj po konopu privezanom za Mjesec, nije joj lako.

LUIĐA: Ajme, co je ovo teško.

NARATOR: U istom trenutku Ivan na svom Škoju primjeti da je nešto opet zaljuljalo otok. To ga razbudi.

IVAN: Ma co? More je mirno, nima bave, a Škoj se ljuja.

NARATOR: I Mjesec se ljuja.

IVAN: I misec se ljuja. A nisan nikad pi bevande za večeru.

NARATOR: Ivan se prestraši i brzo počne potezati konop zakačen za Mjesec. U istom trenutku Luiđa povlači svoj konop na svoju stranu. Tad Ivan poviče preko mora.

IVAN: Ko to povlači?

NARATOR: I Luiđa poviče preko mora.

LUIĐA: Ko to povlači?

NARATOR: Njihovi otoci se približe. Pa još bliže i bliže i bliže. I najednom – Luiđa i Ivan se nađu licem u lice. Kako to često biva, djevojčica se prva snađe.

LUIĐA: Co si blenu?! Daj mi barzo ruku!

NARATOR: Uhvate se za ruke... I privuku!

2.

(Svi)

IVAN (*iznenađeno*): Pa ti si dite! Ko co san i sam!

LUIĐA: I ti si dite! Ko son i sama!

IVAN: Prijatej!

LUIĐA: Prijatejica!

MISEC: Ha ha ha, djeca, prijatelji.

NARATOR: Iako pomalo nagluhi, none i nonoti kao da su ih čuli, izađu na prozore, pred kuće i nemalo se iznenade.

NONOTI IVANOVI: Oboj meni! Škoj je naresta! Udupla se!

NONOTI LUIĐINI: Johi meni! Naresta, naresta nan je škoj!

NONOTI IVANOVI: Ma to je dobro!

NONOTI LUIĐINI: Fenomenalno, fenomenalno...

NARATOR: Djeca se uhvate za ruke i počnu skakati od veselja.

IVAN I LUIĐA: Jee! Jupi!

NARATOR: Zastanu i gledaju se u čudu, pa opet.

IVAN I LUIĐA: Jee! Jupi!

NARATOR: Svatko traži svog druga, sebi sličnog. Igra s nekim takvim je puno bolja.

IVAN: Ipak nisan jedino dite i som na svitu.

LUIĐA: Ni ja! Ali – co ćemo sad?

IVAN: Pri nego co se počnemo igrat, moramo ponovo privezat škoje za morsko dno da ih ne odnesu vali.

LUIĐA: Jemaš prav!

IVAN (*Mjesecu*): Co ti misliš Miseče putniče? Je l' nan dobro ostat ili ima na svitu neko boje misto?

MISEC: Dom je gdje su ljudi koje voliš. To ti već znaš, Ivane.

IVAN: Onda je to ovod! Na našem Škoju! (*Zagrli Luiđu.*)

SVI NONOTI: Vengo co!

KRAJ